

A dunaújvárosi alma mater előtt tisztelgő szakestély

November elején évről évre Móra gyűlnek össze a selmeci hagyományok követői, az akadémia valamely utódintézményében diákoskodók, hogy felidézzék a hagyományokat és újra találkozhassanak egymással. 2009. november 4-én az OMBKE Vaskohászati szakosztály Dunaújvárosi szervezete is képviselte magát a rendezvényen, annál is inkább, mert a szervezők a dunaújvárosi képzést állították a figyelem középpontjába.

Immár öt éve annak, hogy néhányan, akik a selmeci akadémia valamely utódintézményében töltötték diákéveiket, megalapították az Autóiparos Firmák Ligáját Móra. Célul tűzték ki, hogy azok a több mint 270 éves hagyományok, amelyek túléltek háborúkat, politikai rendszereket, aktív közreműködésükkel tovább éljenek. A kirándulások, közös programok sorába illeszkednek a szakestélyek is.

A szakestek hangulatát idézendő, íme a meghívó szövege:

„Autóiparos Ligát alapító Firmák,
5. szakestélyüket az idén megtartják.
Mivel ők bölcssek, s a magányt nem bírják,
e szép eseményre barátikat hívják.
Érezd hát magadat emígyen tisztelve,
mert ez invit feczni felhív részvételre.
Kapsz ott sört, kenyeret, zsírt, no meg jó hagymát,
persze manapság ezt nem ingyen adják.
Amit fizetned kell mindezen sok jóéért,
no meg díszes dunaújvárosi korsóéért,
az 2400 forint, meg az emelt ÁFA,
így összesen 2 999 forint a belépés ára.
Élhetsz e jogoddal Szent András havakor,
Lénárd neve napján este 7 órakor.
A Zimmermann menzán Mór városában,
elkészést mellőzve, ünneplő gúnyádban.
Töltsünk el hát együtt egy-két vidám órát,
ápoljunk hagyományt, daloljunk sok nótát.
Tegyük mindezt méltón elődeinkhez,
betartva szakesten előírt rendet!
Jó szerencsét!
Major Domus és Praeses,,

Az úgynevezett „komoly pohár” köszöntőt *dr. Hári László*, a Dunaújvárosi Főiskola Anyagtudományi és Gépészeti Intézetének főiskolai tanára mondta el az ország különböző pontjairól egybegyűltek előtt, akik többek között Mosonmagyaróvárról, Győrből, Inotáról, Székesfehérvárról, Oroszlányból, Budapestről és Dunaújvárosból érkeztek.

Idézet a beszédből: „A selmeci-soproni szellem mai örökösei a miskolci és a soproni egyetemeken, illetve a székesfehérvári és a dunaújvárosi főiskolán végzik munkájukat... A Selmeci Akadémia alapítói időben felismerték a kor kényszerítő parancsát, vagyis az ipari szükségletek kielégítéséhez és felfuttatásához szükséges képzett emberfők megteremtésének szükségességét. Jellemző volt az akadémia oktatására a gyakorlatiasság... A professzorok java része az iparból jöve természetesnek vette, hogy tudását a montánszakmák gyakorlati fejlesztésének szolgálatába állítja, akár tantárgyfejlesztés, kohóműtervezés vagy termékkorszerűsítési témában. Jellemző volt továbbá a

selmeci közösségre, hogy a tanárok és diákok hazafias szellemet alakítottak ki, Magyarország javára tanultak, dolgoztak és küzdöttek az 1848/49-es szabadságharcban. Az akadémia jellemzője volt a szolidaritás, amely napjainkban is élő hagyomány. Az előadások nyelve egyszerre volt nemzeti és nemzetközi, mivel itt keveredett a monarchia minden nemzetisége... Az együttélés nyelve multikulturális jellegű volt, amely a természetes diákkori rivalizáláson túl megvetette a későbbi együttműködés nemzetközi alapjait is.

Nézzük meg, hogy a fenti hagyományok és a közelmúlt tükrében miként alakult a selmeci szellem és a montán szakmák ápolása a Dunaújvárosi Főiskolán! Dunaújvárosban a felsőfokú technikum első végzős évfolyamától számítva 1966-ban szereztek először felsőfokú kohász oklevelet. A képzés az elmúlt 43 év alatt számos szakirányban folyt: kohógépész, vas- és fémkohász, öntő, képlékenyalakító, gyártmányellenőrző ágazatokban. Napjainkig a kiadott diplomák száma eléri a 2 000 darabot.”

A hozzászóló kitért az oktatás és a gazdaság kapcsolatának változására, a műszaki képzés háttérbe szorulására: „Az egyre kisebb létszámú hallgatóságot már csak a kohász és anyagmérnök szakmában képezzük, számos magas színvonalon művelt tárgy szűnt meg a nyugdíjba vonuló tanár távozásával.”

Az oktatás színvonalának csökkenését több tényezőre vezette vissza: „...az egyébként szeretnivaló fiatalok...középszkolai képzettsége általában alacsonyabb, tanulási kedvük pedig az egyre kisebb követelményt támasztó tanulmányi és vizsgaszabályzat alsó léccéllásához igazodik. Tulajdonképpen megbukni sem lehet, és a tanulmányi időt így átlagosan mindenki meghosszabbítja. Ennek eredménye az oktatási színvonal kényszerű – egyébként országosan megfigyelhető – csökkenése.”

Szerencsére azért optimizmusra is van okunk: „A hallgatói önkormányzat kezébe került hagyományápolás soha nem látott színvonalra emelkedett. Firmáink az elsőévesek balekoltatásán kívül szervesen kapcsolódnak az OMBKE munkájába, rendezvényeket szerveznek, hagyománnyá tették a selmecebányai túrákat.

A selmeci hagyomány életrevalóságának napjainkban kimagasló eseménye azonban egy történelmi győzelem. Tudvalevő, hogy főiskolánkon honos szakok mindegyike igyekezett megteremteni a saját hagyományát. A kohász-gépész rivalizálás végére pontot lehetett tenni. Az utóbbi időkben megállapodás született, hogy valamennyi dunaújvárosi szak magáénak ismeri el a selmeci hagyományokat, a kohásztól a gépészig és a gazdaszig a főiskolán most mindenki Jó szerencsét!-tel köszön. A selmeci hagyományok tehát teljes győzelmet arattak, csak kohász is legyen hozzá.”

A házigazdák filmmel is készültek, nem kis meglepetésünkre a sztálinvárosi beruházásról és az egykori Kerpely Technikumról, a felsőfokú technikumról, majd a Miskolci Egyetem Kohó- és Fémipari Főiskolai Karáról, illetve az éppen tíz esztendővel ezelőtt önállósult Dunaújvárosi Főiskoláról láthattunk dokumentumfilmet. Mi dunaújvárosiak kihúztuk magunkat, meghatódva és megtiszteltetve ültünk a szakest résztvevői, az akadémia utódintézményei kohász, anyagtudományi és bányász végzősei között. Köszönjük móriak! Jó szerencsét!

 Szente Tünde